

СЕН-ДЖОН ПЕРС ИЗ „ОРИЕНТИРИ“

Превод от френски: Андрей Манолов, —

chitanka.info

I.

Високи градове светлееха откъм морето и чрез огромните си каменни творения се къпеха в солената му и златиста шир!

Чиновниците от пристанището заседаваха подобно обитатели на погранични области: обсъждаха спогодбите, които определят таксите за преминаване, а също и цените на питейната вода за корабите; границите на поземлени владения чертаеха и правилата за отвеждане добитъка на лятна паша определяха.

Очакваха се Пълномощниците. Ах! Дано съюз накрая да ни се предложи!... И тълпата се отправяше към насипите врязани във живата вода.

Достигаше в подножието на познати скатове, чак долу, ниско над водите, до скалите врязани подобно шпора или меч, подобно замисли велики в плановете на постройки нови.

И каква звезда коварна, с рогов клюн, отново бе объркала числата и оплела знаците по тази маса на водите?

Там в онези водоеми, преградени с шлюзове, принадлежащи на Жреци-търговци, както и във всички корита повредени на алхимика и тепавичаря.

Бледото небе разтапяше забравата на ръж най-земна... Бели птици цапаха ръбатите стени огромни.

III.

И рече корабният Астролог и Навигатор:

„... Нарекоха ме Мрачния, а им говорех за морето.

*Годината, която назовавам, е най-великата Година:
И Морето, по което аз гадая, е най-великото Море.*

Поклон пред твоя бряг безумен, о Море, изпълнено със страсти най-възвишени...

Живея в бедност тук на сушата, ала в морето моите богатства са огромни и печалбите ми, там по масите отвъд морето, са несметни.

Вечерта осеяна със светлинки покълващи; Задържа ни покрай огромните води, тъй както покрай своето леговище държи ни онова Създание, което храни се със слез.

Коего с почит поздравяват, според обичаите си всички стари Лоцмани, облечени във мантии от бяла кожа, всички знатни люде с ризници и грамоти в ръцете, щом се приближат до тази черна канара с ротонди украсена.

Ще ви последвам ли, Ковчезници! И вас, всесилни Повелители на цифрите!

О Вие, божества по-тайнствени и по-коварни от пиратите върлуващи преди разсъмване?

Пътуващите спекуланти радостно се впускат в сделки из далечните страни: неизброими ноци се отварят в този миг, когато линиите вертикални светнат...

И вездесъщото море по-плътно ме обгърна.

Отколкото Годината, която назовават слънчева със своите стотици хиляди хилядолетия. Наслада е за мене бездната, изпълнена с позор, потъването в нея е божествено. Бездомната звезда по хребета на този Век зелен се движи.

И мисията ми сред морето е за вас да съзерцавам този блян така действителен... Нарekoха ме Мрачния, а обитавах светлината.“

„Световно тайнство, ти върви напред! И ето че настъпва този час, когато ще поемат от ръцете на кормилото накрая!... Аз видях в елея се потапяха огромните оболи на небесния часовник;

И огромните грижовни длани ми откриха път към този блян неутолим.

И от видението си аз не се уплаших, а увереност добивайки във тръпката не свалях поглед от безкрайното

благоволение и от ласкателството.

Тук е прагът на познанието! Предверието на светлината!... Парите на виното, което е видяло моето рождение, на виното далеч от тука отлежавало, се вдигат.

А Морето, то самото е като оваця внезапна! Помирително Море, о само ти за всички се застъпваш!... Там над рифовете — крясъкът на птица се разнася, вятърът по своите дела се втурва.

Сянка на платно се плъзва покрай границите на видението...“

„Поклон пред думите ти, Лоцмане. Око от плът това не може да го види.

Нито бялото око с червени мигли, същото, което по планишите на всички кораби рисуват. Шансът ми е във възхвалата на вечерта и в синьото опиянение, дошло с индийския фазан, обвито цялото от дъх пророчески, тъй както рифовете от зелени водорасли.

Богове! И няма нужда от есенции и от благовония, за печките железни, разположени по всичките скалисти носове.

И без това ще видим всички как зората, метнала ефирно було, женствено пристъпва, като Диана, над водите...

— Всичко е изречено на свечеряване, посред възхвалите, отправени към вечерта.

Ти, който знаеш, но си Блян несътворен и аз, незнаец, ала сътворен, какво ли друго правим двамата по тези брегове, освен да слагаме капаните за през нощта?

И всичките Жени, които нощем миеха по бреговете на онези острови с ротонди украсени.

Своите огромни урни, като ги обгръщаха с разголени ръце, какво ли друго правят, след като на нас по

благочестие приличат?... Нареккоха ме Мрачния, а обитавах светлината.“

v.

Тесни са ни корабите, тясно ни е ложето. „Огромни са пространствата, заети от водите, ала нашите владения

В залостените стаи на страстта са по-обширни.

Иде лятото откъм морето. Ще разкажем само на морето. Колко чужди бяхме на Града и на веселията му и каква звезда, издигнала се от подводните увеселения

Веднъж на свечеряване дойде над нас да вдъхне онзи мирис на божественото ложе.

И напразно близката земя ни очертава границите си. Вълна една и съща по света, вълна една и съща, тръгнала от Троя

Хълбока си и пред нас поклаща. А в откритото море, далеч от нас, това дихание отдавна своя отпечатък е оставило...

Веднъж, на свечеряване, голяма глъчка вдигна се из стаите: дори самата смърт да свиреше на раковина, никой нямаше да чуе!

И обичайте, о двойки, корабите; в стаите е придошло морето!

Цялата земя оплаква боговете си на свечеряване, човекът тръгнал е на лов за рижки зверове; жени бленуват, градовете се порутват... Ала нека винаги една зора, която носи името море.

Огрява праговете ни — криле отбрани нека пърхат и оръжията нека се възправят, нека е морето с любовта в едно и също ложе, да, морето с любовта в едно и също ложе — и се води този диалог из стаите:“

1.

„... Любов, любов, тъй силно извисяваш този мой родилен вик, че той се слива със морето в устрема му към

Възлюбената! И лозата е потъпкана по всички брегове, у всяка плът вселява се блаженство предизвикано от пяната, и песен на мехурчета разнася се над пясъка... Възхвала, о, възхвала на божествената Жизненост!

Ти с мъжка ненаситност ме събличаш: по-спокойно властваш ти над мен, отколкото на своя кораб капитана. Колко много плат раздипля се, за да се появи жената и да я приемат с радост. Лятото, което диша чрез морето, вече ни обгръща. Моето сърце за тебе се отваря и откриваш ти една жена по-свежа и от морските води: и соковете сладостни и всички семена за посев, млякото примесено с киселина, солта със кипналата кръв и златото и йода, и медта с горчилката си вечна — цялото море във мен, понесено тъй както в майчината урна.

Край брега на тялото ми легна този мъж роден в морето. Нека освежи лицето си в самите извори под пясъците; и наслада нека да изпита на хармана ми тъй както богът татуиран с мъжка папрат... Жаден ли си ти, любими мой? За теб съм аз жената по-незайна и от жаждата за устните ти. Моето лице е в дланите ти, както в дланите прохладни на корабокрушението, ах! Нека в тази жарка нощ за теб да бъде то прохладата бадемова, вкусът на утрото, познанието първо на плода по чужди бряг.

Сънувах снощи острови от бляна по-зелени... Там, по бреговете им мореплавателите слизат, за да търсят синята вода; те виждат — отлив е — водата по застланото легло на пясъците как шурти: морето шумолящо като някакво дърво, затъвайки, оставя тънички следи като високи палми, най-безжалостно посечени, като девойки снажни със препаски и разпуснати коси, изпаднали в захлас, които то поваля просълзени.

Всички тези образи родени са от бляновете наши. Ала ти, мъжът със право чело легнал тук сред всички блянове осъществени, от закръглените устни ти направо пиеш и пуническата им обвивка си съзрял: плътта напомня нар, сърцето истинска смокиня — плод от

Африка и плод от Азия... Това е плод по-скоро женствен, о любов, не толкоз морски: и от мене неизписаната, ненагиздената си вземи туй морско лято във предплата...“

2.

„... Самота в сърцето на мъжа. Тъй странен е мъжът безбрежен до крайбрежната жена. И аз самият съм море, пред тебе блеснало тъй както златото из пясъците ти и нека пак към тебе да прииждам, да се рея покрай бреговете ти, и бавно да разплитам твоите къдрици земни — о жена, явяваща се и изчезваща с вълната, от която водиш потеклото си...

И толкоз целомъдрена във голотата си, използваш дланите си за одежди, ти не си онази Дева от големите дълбочини, не си и статуята на Победата от бронз или от камък бял, които надничарите ведно със амфората вадят на повърхността в огромна мрежа цялата обкичена със водорасли: а си плът тъй женствена до моето лице и женска топлина, която вдъхвам, и жена си цялата обвита в аромата си подобно пламък розов между пръстите полуприсвити.

Както в житното зърно солта се е просмукала, така и в тебе цялата си същност възплътило е морето, морското у тебе определя привкуса на щастие, жена те прави, с която всеки се сближава... И наведено е твоето лице, а устните ти — плод са, който в дъното на лодката ще схрускам аз. Дъхът ми най-свободно твойта гръд обвива и страстта надига се отвсякъде, тъй както приливът щом ниско е луната; и земята женствена приема похотливото и гъвкаво море, обкичило с мехурчета дори и локвите си и крайбрежните Злата, то в този миг поскързва като нория; прилича на топилня тази нощ...

Любима, имаш морски привкус, нека другите сред долини затворени далече от морето да пасат еклогата, това е мента, маточина, комунига, риган, игловърх — един

за данъка върху пчелите и меда говори, друг за овцевъдство и овцата пухкава пръстта целува там в подножието на стените с чер прашец покрити. А по времето, когато прасковите се наливат и когато някой готви се лозите да привързва, срязах аз конопения възел, който лодката придържаше към стапела. И Любовта ми е в морето, от морето аз ще се опаря!...

Тесни са ни корабите, тесен е и нашият съюз; ала по-тясно и от тях си ти, о тяло на Възлюбената предана... И как е всъщност тялото ти сътворено ако не по образ и подобие на кораб? И гондола и старинен ветроход тъй предан то наподобява, даже има отвор по средата; на картина то прилича, а извивките му го наподобяват на дъга изваяна от слонски бивни, подчинила линиите си на вълните... Всички корабостроители по този начин свързват кила със шпанхоута и флора.

Кораб, о мой хубав кораб, натоварен с мъжка нош, от нея изнемогват твоите шпанхоути, а за мене ти си кораб, който носи рози. По водата ти разкъсваш тази ивица от дарове. И ето ни срещу смъртта по алениите морски пътища, обрасли с чер акант... Огромна е зората с името море, огромни са пространствата, покрити със вода, а по земята в блян превърната за нас, по всичките ѝ виолетови предели, е огромно туй вълнение, което се надига и като тълпа от влюбени закичва се с хиацинт!

И няма по-голямо вероломство от това, което стана в кораба на любовта.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.